

לכבוד

Dr. Reiner Steinweg

reiner.steinweg@liwest.at

ולכל מחברי "גילוי הדעת של ה-25"

גברות ואדונים נכבדים,

אני מודה לכם מאוד על המאמץ המשותף שהשקעתם במכתב התשובה הנ"ל, ועל שטרחתם בכל הרצינות הראויה, להעלות את הנקודות הדורשות פתרון בסכסוך הישראלי-פלסטיני. אני שמח לבשר לכם כי חילופי האיגרות בינינו, ובעיקר לאחר פרסום הספר המקיף שהוציא פרופ' Georg Meggle, זוכה לתשומת לב רבה בישראל. מנהל קרן Friedrich Ebert, מר Hermann Buenz, והנהלת הקרן עוקבים בעניין רב אחר חילופי הדעות בינינו. הוא מתכוון להרחיב את תחום הדיון ולהזמין נציגים של קבוצתכם לישראל להמשך הדיאלוג. כמו כן אני מבקש את הבנתכם לעובדה שחלף פרק זמן ניכר בין תאריך התשובה שלכם לבין תשובתי הנוכחית: כיוון שאינני שולט כהלכה בגרמנית, אך בה בעת לא רציתי לאבד שום פרט באיגרתכם, נאלצתי לתרגם אותה לעברית. גם את תשובתי הנוכחית ניסחתי בעברית והיא תורגמה לגרמנית. לצערי הרב, חלק מתשובותיכם מבוסס על אי ידיעת העובדות לאשורן. חשוב ביותר שאנשי אקדמיה ומדע כמותכם ילמדו את העובדות לפני שהם באים להסיק מהן מסקנות ולקבוע עמדות פוליטיות. הרי בידיכם מופקד החינוך של הדור הבא של אנשי המדע והמדיניות בגרמניה. מוטלת אפוא עליכם אחריות היסטורית להביא בפני התלמידים שלכם את העובדות המדויקות. אתם בעצמכם מודים ש"דברים רבים לא היו נהירים לכם", מכאן שמן הראוי היה ללמוד קודם את הדברים לאשורם ורק לאחר מכן לפרסם את המניפסט שלכם. כדי להישאר במסגרת הדיון בינינו, אף אני אתייחס לטיעונים שלכם בהתאם לסעיפים.

לסעיף מס' 1

בהתאם לבקשתכם להעמיד אתכם על טעויות באזכור העובדות, אני מבקש לתקן כמה הנחות יסוד הכלולות בתשובתכם לסעיף זה:

- חלוקת ארץ-ישראל, כפי שהותוותה על ידי החלטת האו"ם מה-29 בנובמבר 1947 (החלטה מס' 181), העניקה אומנם 55% משטחה של א"י (שהקיף 27,000 קמ"ר) למדינה היהודית, אך 9,600 קמ"ר מתוך ה-15,000 קמ"ר שהוענקו לישראל היו מדבר שממה (הנגב), בעוד שכל השטח שהוענק למדינה הערבית (12,000 קמ"ר) היה מיושב ומעובד על ידי התושבים הערבים.

זאת ועוד: למעלה מ-2,000 קמ"ר הופקעו מאחיזתן של שתי המדינות (ירושלים, בית-לחם והכפרים שסביבן), כדי להנהיג בהם משטר בחסות האו"ם.
 - אתם מתייחסים לשטחה של א"י כאל שטח ערבי שבו רק 6% היו בבעלות יהודית. האמת היא כי למעלה מ-80% מאדמות א"י היו בבעלות המדינה – תחילה זו העותומאנית ואח"כ של ממשלת המנדט הבריטי. במספר זה כלולות גם כל האדמות שהוחכרו על ידי הממשלה לחקלאים ערבים ועובדו על ידם, והידועות בשם "אדמות מיר". לצערי הממשלות השליטות בארץ לא החכירו לחקלאים היהודים אדמות בשיטה דומה.
 - ההנהגה הישראלית לא תבעה מעולם את כל שטחה של א"י. ההיפך הוא הנכון: כבר בשנת 1935 החליטה הנהגת המפלגה השלטת בארץ, "מפלגת פועלי ארץ-ישראל" (בראשותו של דוד בן-גוריון), להציע את חלוקת הארץ לשני העמים. החלטה זו אושרה על ידי המנהיגות הציונית העולמית בשנת 1942 בוועידה מיוחדת שנערכה בעיר האמריקאית בולטימור, והקרויה מאז "תוכנית בולטימור".
- עמדה זו, שעליה נשענת גם נכונותה של ישראל לסגת לגבולות 1967 (תמורת שלום-אמת), אושרה על ידי ממשלות ישראל הן בהנהגת מפלגת העבודה והן בהנהגתו של מר אריק שרון (מהליכוד) – שקיבל החלטה על "שתי מדינות לשני עמים". גישה זו מעוגנת בהסכמתה של ישראל לקבל את החלטת האו"ם מס' 242 מיום 22 בנובמבר 1967, כשם שקיבלה את ההחלטה על חלוקת הארץ (החלטה מס' 181), וכפי שהיא מחוייבת ל"מפת הדרכים", למרות שהצד הערבי דוחה אותה בעקשנות.
- עמדה זו הוכחה בהזדמנויות רבות במהלך 19 השנים שחלפו מ-1948 ל-1967. בתקופה זו הייתה ישראל מוכנה לחתום על הסכם שלום עם מדינות ערב (היישות הפלסטינית לא הייתה קיימת אז עדיין) - על בסיס גבולות 1949 עם ירושלים המזרחית כבירת המדינה הערבית.
- מי שדחו הצעה זו היו מדינות ערב, ובראשן מצרים וירדן שהחזיקו בידן את

רצועת עזה, הגדה המערבית וירושלים המזרחית, מבלי לטרוח כלל לאפשר את הקמתה של מדינה פלסטינית עצמאית בשטחים הללו. מדינות אלה (כולל סוריה ועיראק), החליטו תחת זאת לערוך "סיבוב שני" נגד ישראל, במטרה "לזרוק את תושביה לים". אני מקווה כי תסכימו עמי שמלחמת 1967 פרצה כתוצאה מהפעילות הצבאית הערבית (גירוש כוח האו"ם, סגירת מצרי טיראן, הכנסת צבא במערך התקפי לחצי האי סיני, וריכוז הכוחות של ירדן וסוריה על גבולותיה של ישראל) – ולא מתוך יצר כיבוש ישראלי.

- לא מובנת לי כלל הסלחנות וההבנה שאתם מגלים כלפי החלטתו של המלך עבדאללה לצאת למלחמה (אם כי מוגבלת לטענתו) נגד היישוב היהודי. גב' גולדה מאיר אכן ביקרה בארמונו לפני ה-15 במאי 1948 וביקשה ממנה להימנע מהשתתפות במלחמה. אך הוא דחה בקשה זו (בטענה שהוא חייב להשתתף במלחמה מתוך "סולידאריות ערבית"). צבאו המאומן והמצויד פלש לארץ-ישראל (בהנהגת קצינים בריטים), הגיע עד ירושלים, ניתק אותה מהשפלה וקיווה להכניע את אוכלוסייתה האזרחית על ידי רעב (מניעת הגעתן של שיירות מזון מהשפלה), על ידי צמא (ניתוק צינור המים החיוני מהשפלה), כיבוש יישובי הפריפריה היהודיים והחרבתם (גוש עציון, יהודי העיר העתיקה) וגרימת מותם של מאות אזרחים על ידי הפגזה מתמדת של העיר על שכונותיה.
- ואתם לא מהססים לכתוב שאתם "מבינים" אותו ואת החלטתו לספח לממלכתו את הגדה המערבית! מי נתן לו רשות לפלוש לאדמתה של פלסטין, כפי שהוקצתה על ידי האו"ם למדינה הערבית? מי נתן לו רשות להחזיק בה 19 שנה מבלי לאפשר לפלסטינים להקים שם את מדינתם? מניין ההצדקה הזאת של מניעיו של שליט ערבי המחליט לפתוח במלחמה נגד ישראל ללא כל התגרות מצדה?

- עד כאן הערותיי לתיקון עובדות שגויות המופיעות בסעיף מס' 1 של תשובתכם. אולם בסעיף זה מופיע עוד משפט חמור ביותר! אתם טוענים: "אולם אם נעמיד עצמנו במקום הפלסטינים והערבים בכלל, נוכל להבין את אי קבלתם את המלצת העצרת הכללית של האו"ם - גם אם לא נוכל להסכים לה".

בדבריי לעיל סתרתי את הטיעונים שלכם "להבנת" העמדה הערבית. פירושו של דבר שאתם מצדיקים את פתיחת המלחמה הערבית נגד היישוב היהודי הקטן ולאחר מכן נגד מדינת ישראל שאך זה הוקמה. האומנם כשהדבר נוגע למלחמה שהערבים אוסרים על ישראל – אתם מוכנים "להבין" ואילו

כשמדובר בישראל ובעמדותיה הברורות לגבי תנאי הסכם השלום בינה לבין הפלסטינים (קודם כל הפסקת הטרור), אתם מוצאים לנכון להטיף לה מוסר כמו (בסעיף 4): "כל ביטחון המושתת בעיקר על כוח צבאי עומד על כרעי תרנגולת"??

ולא הכוח הצבאי שהשכלנו לבנות לאחר החלטת האו"ם ב-1947, ולהדוף בעזרתו את ההתקפות הערביות, היו מדינות העולם (בפעם השנייה תוך שלוש שנים!), נאלצות לשלוח אוניות אל חופיה של ארץ-ישראל, כדי לאסוף את שרידי הקורבנות היהודים, שהיו נותרים לאחר השחיטה הגדולה שהיו עורכים בהם הכוחות הפלסטיניים ואלה של מדינות ערב שפלטו לישראל!

לסעיף מס' 2

גם בהערותיכם בסעיף זה, אתם נשענים על עובדות חלקיות בלבד. הנה ההסבר המלא:

המלחמה נגד הישוב היהודי החלה ב-30 בנובמבר 1947 (ולא ב-15 במאי 1948). היא התחילה יום לאחר החלטת האו"ם ולאחר הצהרתו של הנציג הפלסטיני באו"ם – אחמד שוקיירי, שכל מילה הכלולה בהחלטת האו"ם תימחק בדמם של היהודים. ביום זה נהרגו שבעה אזרחים יהודים תמימים שנסעו באוטובוס ליד העיר לוד. מאז ועד מועד האירוע הטראגי בדיר-יאסין (אפריל 1948), נהרגו אלפי יהודים על ידי הפלסטינים – בהתקפות על ישובים יהודים, שכונות יהודיות והתחבורה בכבישים. הייתה זו מצד הפלסטינים מלחמת אזרחים בלתי סדירה, בה נטלו חלק הכפריים והנוער העירוני הערבי – בצורה של מאות קבוצות מאורגנות שפתחו בהתקפות על שכניהם היהודים.

כך למשל כששיירה של משאיות עם מזון החלה את דרכה האיטית במעלה ההר לירושלים, הייתה נערכת אזעקה ("פזאה" בערבית) של כל הכפריים מהסביבה, ואלה התקבצו למאותיהם עם נשקם האישי ופתחו במטחי יריות על השיירה שנעה בכביש הצר – כשהם מותירים אחריהם משאיות שרופות ושדודות ועשרות הרוגים. הייתה זו אפוא מלחמת אזרחים של כפר ערבי נגד שכנו הכפר היהודי, שכונה עירונית ערבית נגד שכנתה היהודית. וכאשר גברה ידו של הצד היהודי והוא כבש כפר כזה, שפעל נגד היהודים – מובן שתושביו ברחו מפחד נקמה. היו גם מקרים בהם גורשו התושבים כעונש על השתתפותם הצבאית העוינת (יש לזכור כי עד מאי 1948, המלחמה הייתה בין אזרחים משני הצדדים ולא נגד צבאות מאורגנים). רק כאשר המנהיגות הפלסטינית נוכחה לדעת שהיא הפסידה במלחמה הבלתי-סדירה שפתחה נגד הישוב היהודי, היא פנתה לעזרתן של מדינות ערב.

ההפסד שהפסיד הישוב הערבי במלחמה בה פתח נגד שכניו היהודים, הסתיים אפוא בבריחתם של כל אלה שחששו פן ייענשו. חלק אחר מילא אחר הוראות מנהיגותו, לפנות זמנית את כפריהם ובתיהם העירוניים כדי "לא להפריע" לצבאות הערבים הפולשים, להשמיד פיזית את היישוב היהודי.

עובדה היא כי כפרים שלא נתנו ידם למלחמה, כמו הכפר "אבו גוש" שליד ירושלים, או האלפים מתושבי חיפה שנענו לבקשת שכניהם היהודים להישאר בבתיהם ולא לברוח – לא נפגעו כלל. כך היה גם לאחר מכן כשצבאה הרשמי של מדינת ישראל הכה את צבאות ערב, שנסוגו לגבולותיהם: כל כפר שנכנע (בעיקר בגליל הצפוני) ולא לקח חלק במלחמה – נותר על מקומו. מכאן האוכלוסייה הערבית הצפופה בגליל העליון ולאורך הגבול הקודם עם ירדן.

ואשר לביסוס התביעה להחזרת הפליטים הללו למקומות מגוריהם בתוך שטחה של מדינת ישראל, אין מקום לדעתי להשוותה לנהירת הפליטים הגרמנים מהסודטים, משלזיה אחרי 1945 ומהדון הרוסי, אחרי התמוטטות בריה"מ - לגרמניה. הפליטים הגרמנים חזרו למולדתם, לשפת אמם ולסביבה בה נולדו אבותיהם שנדדו מזרחה. ואילו הפליטים הערבים הם גוף עוין המצפה עד היום לחיסולה של מדינת ישראל כמדינה יהודית (כפי שהחליט האו"ם) ולהפכה למדינה דו-לאומית עם פוטנציאל מחודש של רוב ערבי, עקב שיעור הריבוי הטבעי הגדול.

להחזרתם של הפליטים הללו הייתה נודעת משמעות פוליטית מיידית, ככוח משימה פנימי לביטול יהדותה של מדינת ישראל. די אם נסתכל היום על התמורה העוברת על המיעוט הערבי בארץ, המתבדל והולך מהרוב היהודי, איננו רואה עצמו יותר כערבי אזרחי ישראל אלא כערבי פלסטיני, דורש הכרה בו כמיעוט לאומי נפרד ודורש אף הוא הפיכת ישראל ל"מדינת כל אזרחיה", היינו מחיקת צביונה היהודי – כדי להבין מה הסכנה הפוליטית והלאומית הטמונה בהחזרת הפליטים הללו לגבולותיה של מדינת ישראל.

הסכמה ישראלית להצעה כזאת כמוה כהתאבדות מרצון, ועם כל ההערכה שאני רוחש לעמדותיכם – אין אנחנו מוכנים עדיין להתאבד כמדינה יהודית ריבונית. זאת ועוד: עקב כישלונן של מדינות ערב לחסל צבאית את ישראל, הן החלו להתנכל למיעוטים היהודים שחיו בקרבם במשך אלפי שנים, ולהפכם לשעיר לעזאזל על תבוסתן במלחמה. הפוגרום הראשון ביהודי סוריה נערך כבר ב-30 בנובמבר 1947, יום לאחר החלטת החלוקה של האו"ם. לאחריו נערכו פוגרומים ביהודי עירק ומצרים. נוצר אפוא הכרח דחוף לפנות אוכלוסיות יהודיות אלה מארצות ערה. וכך הועלו, במבצעים הרואיים (ולעתים חשאיים) למעלה ממיליון יהודים פליטים

מעיראק, ממצרים, מתימן, מסוריה, מלוב ומלבנון. שנים מועטות לאחר מכן הועלו גם יהודי המגרב: טוניס, מרוקו ואלג'יריה.

נוצר כאן, דה פאקטו, תהליך של חילופי אוכלוסין. שכן ישראל דרשה במקביל ממדינות ערב לקלוט את 500 אלף הפליטים הפלסטינים, כפי שהיא קלטה את הפליטים היהודים. כפי שכתבתי בתשובתי האחרונה, מדינות ערב סרבו לעשות זאת ובעיית הפליטים הפלסטינים הולכת ומעצימה, במהלך 60 השנים האחרונות. שכן מספרם עתה גדול כמה מונים ממה שהיה ב-1948, והוא מהווה היום פצע פתוח בגופן של מדינות ערב הסרבניות (ראו למשל את הקרבות המתנהלים בימים אלה בין הצבא הלבנוני לבין הארגונים הקיצוניים במחנות הפליטים של ארץ זו).

אגב, ערפאת שקיבל אחרי הסכם אוסלו לשליטתו את כל הערים הערביות ברצועת עזה ובגדה המערבית וכן מאות כפרים פלסטינים, יכול היה – לו רצה להתחיל וליישב בהם פליטים פלסטינים מהמחנות שהם שוהים בהם כבר ששים שנה (כולל העברת הפליטים מלבנון ומירדן). הוא היה זוכה לתמיכה כספית ופוליטית מלאה מכל מדינות העולם, כולל ישראל, ולהתחיל לבנות את דה-פאקטו את המדינה הפלסטינית. אולם גם הוא כמו שליטי מדינות ערב, ביכר להחזיק בפליטים כבנשק פוליטי, מבלי לתת את דעתו בכלל לחומרת מצבם ולסבלם.

אינני יכול לסיים סעיף זה מבלי להתייחס למשפטים האחרונים שלכם בסופו, בהם אתם בונים משוואה מלאה בין מה שקרה (באופן טראגי ויוצא מן הכלל) בדיר-יאסין- בה אתם מבקרים את פעולות המרי של המחתרת היהודית נגד התכחשותה של ממשלת בריטניה להתחייבויותיה הבינלאומיות, כולל סגירת שערי הארץ בפני פליטי היטלר מאירופה - להתקפות הערביות על הישוב היהודי בתקופה שקדמה ל-15 במאי 1948. פשוט אי-אפשר ואסור לפטור את כל מה שקדם להחלטת האו"ם בנובמבר 1947, בנימוק שאין תכלית ב"התחשבנות הדדית על עוולות" שנעשו משני הצדדים, וכי יש לנסות ולהפנות את המבט לעתיד.

רבתי הנכבדים,

אין עתיד בלי עבר, ובעיקר בסכסוך היסטורי כה ארוך. אין ברירה אלא לשים לב לכמה עובדות היסטוריות שהזינו ומזינות את הסכסוך הזה עד היום הזה. אנסה לפרטן:

- הקשר היהודי עם ארץ-ישראל לא החל בשנת 1882, עם תחילת ההגירה של יהודים לארץ-ישראל. במשך אלפי שנים הייתה כל קהילה יהודית, בכל פינה בעולם, קשורה קשר דתי, רגשי ולאומי עם הארץ. חבריה נהגו לשלוח כספים לאחזקת הקהילות היהודיות ששרדו בארץ (רובן ישיבות דתיות של לומדי תורה); התפללה שלוש פעמים ביום, כשפניהם למזרח, לירושלים – תפילה

- שכללה בקשה מהאלוהים להחזיר את עמו לארצו ההיסטורית. הערגה הזאת עמדה במרכז החיים היהודיים בכל קהילה יהודית ברחבי העולם..
- הקשר הזה לא נעלם מההנהגה הדתית של העולם הנוצרי, אשר התנתה – בין היתר- את התגלותו המחודשת של ישו, בהתקבצותו של כל העם היהודי בארץ הקודש ובקבלת אמונתו הנוצרית.
 - החלטתה של ממשלת בריטניה להתחייב על הקמתו של בית לאומי יהודי בארץ ישראל ("הצהרת בלפור" מה-2 בנובמבר 1917), התקבלה אפוא כדבר ראוי ומתקבל על הדעת, על רקע התעוררותם הלאומית של עמים כה רבים באותה תקופה.
 - "הצהרת בלפור" נכללה כלשונה בכתב המנדאט על ארץ-ישראל (משתי גדות הירדן!) שהעניק "חבר הלאומים" בשנת 1922 לבריטניה. בכך הפכה ההצהרה למשימה המחייבת את ממשלת המנדט, מכוח החלטתו של המוסד הבינלאומי שקדם לאו"ם.
 - בהחלטה כזאת של "חבר הלאומים" לא היה דבר יוצא דופן באותם הימים. שכן המדינות האימפריאליסטיות – בריטניה וצרפת, חילקו ביניהן את המזרח התיכון (הסכם סייקס-פיקו משנת 1917) והתוו גבולות למדינות חדשות, בהתאם לאינטרסים שלהן. להתוויית הגבולות הללו לא היה שום קשר למבנה האתני של אותן הארצות. וכך הקימה בריטניה את עיראק, תוך התעלמות מהעובדה שהיא כללה בה שלושה מיעוטים דתיים ואתניים יריבים: הרוב השיעי, הסונים והכורדים. על ההחלטה האומללה הזאת משלמים היום הבריטים והאמריקאים מחיר דמים כבד; צרפת כרכה יחד – סונים, שיעים, נוצרים ודרוזים במדינת חסות מלאכותית – לבנון. את התוצאות של המתח הפנימי והמלחמות שאירעו במדינה זו אנו חווים כבר עשרות שנים;
- בריטניה עוד הרחיקה לכת, קרעה משטחו של הבית הלאומי היהודי את השטח ממזרח לנהר הירדן (כ-89 אלף קמ"ר, לעומת שטחה של ארץ-ישראל המערבית בן 27,000 קמ"ר), וזאת ללא אישור בינלאומי, והקימה בו נסיכות ערבית נוספת, שנשענה על אוכלוסייה דלילה של כ-350,000 בדווים שנדדו בשטחיה. על ממלכה היא המליכה נצר של המשפחה ההאשמית - האמיר עבדאללה (נוסף על המלכתו של אחיו, פייסל כמלך על עיראק) והפכה אותו למדינה עצמאית, שברירת הזקוקה להגנת המערב (כולל ההגנה שמעניקה לה מדינת ישראל) מפני שכניה הערביים ובעיקר סוריה ועיראק של סדאם

חוסייין.

לכן ההתחייבות להקמת בית לאומי יהודי בארץ-ישראל לא הייתה כלל יוצאת דופן באותם הימים, והוא התקבל גם על הצד הערבי! במצורף למכתבי זה אני שולח לכם את הנוסח המלא של ההסכם, שנחתם בשנת 1919 בין נשיא התנועה הציונית – הפרופ' חיים וייצמן לבין הנסיך פייסל (בנו של המלך ההאשמי חוסייין, שמלך באותה עת על מדינת חיג'אז בחצי האי הערבי). בהסכם זה הביע הנסיך חוסייין בכתב את הסכמת הצד הערבי להקמת מדינה יהודית בא"י שתהיה רשאית לקלוט את יהודי העולם, שירצו בכך – תמורת עזרתה של יהדות העולם להקמת מדינה ערבית גדולה, שתכלול את חיג'אז, מזרח הירדן, סוריה ועיראק – והמלכתו של חוסייין כמלכה. לצערנו, הצרפתים שזכו למנדאט על סוריה מ"חבר הלאומים", לא ראו בעין יפה את המלכתו של פייסל בדמשק, והרחבת השפעתה של היריבה בריטניה במזרח התיכון. הם גרשו אותו משם. ובכך פג תוקפו של ההסכם. כפיצוי המליכו הבריטים את פייסל על עיראק.

- התנועה הלאומית הפלסטינית, שתחילתה בשנת 1919, התנגדה לרעיון הקמתו של בית לאומי יהודי בארץ-ישראל, והחלה לערב את העולם הערבי והמוסלמי (כולל מיליוני המוסלמים בהודו ובאינדונזיה), כדי שיתגייסו נגד מדיניותה של ממשלת בריטניה. ואילו התושבים המקומיים החלו בפעילות פוליטית, בהפגנות, בשביתות ובפעילות צבאית נגד הישוב היהודי כדי לבטל את התחייבותה של בריטניה להקמת הבית הלאומי היהודי: בשנת 1920 – מאורעות דמים בירושלים, בשנת 1921 – מאורעות דמים ביפו, בשנת 1929 – שחיטה של כ-80 יהודים בחברון; בשנים 1936 – 1939 מרד נגד ממשלת המנדט ונגד הישוב היהודי. בכל הפעולות הצבאיות הללו נהרגו מאות יהודים.

הלקח שהמנהיגות היהודית הפיקה מהאירועים הללו היה, ההכרה בקיומה של עוד תנועה לאומית הטוענת לבעלות על א"י. ובעקבות כך הצורך להגיע עמה לכלל פשרה. מכאן ההחלטות שהוזכרו לעיל בדבר אימוץ רעיון החלוקה.

אולם הצד הערבי סרב לקבל כל פשרה ודרש ריבונות ערבית מלאה על ארץ-ישראל. כפי שכבר כתבתי לעיל, התנגדותם, והגיוס של העולם המוסלמי לתמיכה בתביעתם נשאו פרי: בריטניה שחששה פן כל אלה יפנו אל עבר גרמניה הנאצית – למקרה שתפרוץ מלחמה – נכנעה ופרסמה בשנת 1939

”ספר לבן” שביטל את התחייבותה להקים בית לאומי יהודי, והכין את הקרקע להפיכתה של א”י למדינה ערבית.

- ואז פרצה מלחמת העולם השנייה, שהעמידה את העם היהודי בפני דילמה נוראה: מצד אחד בריטניה הלוחמת נגד שונא היהודים היטלר, ומצד שני בריטניה המתנכרת להתחייבויותיה הבינלאומיות והמונעת כל אפשרות של הצלת יהודים שברחו מהגיהינום הנאצי והתדפקו על שעריה הנעולים של ארץ-ישראל.
- היה זה דוד בן-גוריון שקבע: ”נילחם בהיטלר כאילו אין ”ספר לבן” ונילחם ב”ספר הלבן” כאילו אין היטלר”. המלחמה הזאת נגד הספר הלבן, שכלל גם פעולות צבאיות כדי להכריח את ממשלת המנדט לפתוח את שעריה הארץ בפני פליטי השואה מאירופה – נשאה פרי: ממשלת בריטניה החזירה את המנדט על א”י לאו”ם והמשך ידוע.
- ולכן, כשאנו פונים אל העתיד ומנסים להגיע להבנה ולדו-קיום בשלום עם מדינה פלסטינית לצידה של ישראל – אסור לשכוח כי יש לנו זכות מלאה (היסטורית ומעשית) לתבוע לעצמנו לפחות חלק ממולדתנו למרות שלטענתכם (שהוכחתי למעלה כי לא הייתה נכונה) ליהודים הייתה בעלות רק על 6% מאדמתה.

סעיף 3

- אמנם נכון הדבר כי לשואה ולהשפעתה הפסיכולוגית, כולל הרגשת האשם של העולם הנוצרי על שעמד מנגד ולא מנע השמדת 6 מיליון יהודים – היה חלק בהחלטה של האו”ם על הענקת מדינה לעם היהודי, אך זה לא היה החלק המכריע. מה שהכריע לדעתי את הכף היו שני גורמים נוספים שאינם קשורים לשואה:
- האמונה הנוצרית (כפי שהבהרתי לעיל) על החובה לעזור לבני ישראל להתקבץ מחדש במולדתם ההיסטורית (בארץ הקדושה) כדי לאפשר לישו להופיע מחדש – שכנעה בעיקר את המדינות הנוצריות של מרכז ודרום אמריקה להצביע בעד ההחלטה (אגב גם כיום קיים גוש של כ-80 מיליון נוצרים בארה”ב התומך ללא לאות בזכותה של המדינה היהודית על כל ארץ ישראל – בדיוק מאותה סיבה...).
 - הרצון של בריה”מ לתקוע יתד במזרח התיכון בעזרת הישוב היהודי, בעל תפיסת העולם הסוציאליסטית – שיהיה אסיר תודה על ההצבעה שלה ושל גרורותיה (כולל הספקה מאסיבית של נשק צ’כי כבר בחודש אפריל 1948) - הכריעה את הכף בגוש הקומוניסטי לתמוך בתוכנית החלוקה (מצוי בידי

“הנאום הצינוני” שנשא שר החוץ הסובייטי גרומיקו, באותה עצרת בעד

הקמת המדינה היהודית)

מכאן שזה מיותר ובלתי נכון (ואפילו מסוכן למדינות כמו גרמניה ואוסטריה) לשחק לידו של היטלר המודרני – נשיא אירן - המאיים להשמיד את המדינה היהודית באמצעות מתקפה גרעינית, והדוחק במדינות אירופה להחזיר לתחומן את היהודים שחיו בה עד 1939.

ניסיתי עד כה להבהיר עובדתית ובצורה אובייקטיבית את התפתחות העימות הישראלי-פלסטיני. יחד עם זאת אני דוחה בכל תוקף את המשפט הכלול בתשובתכם: “ מבחינתם של הערבים, המתקפה העיקרית על מצב ההתיישבות ששרר במקום במשך מאות שנים, באה מצד היהודים שתבעו מדינה על אדמה ערבית”.

כבר הוכחתי לעיל כי כניסת יהודים לארץ-ישראל לא באה על חשבון הערבים תושבי המקום. באותה תקופה (במהלך שנות ה-30 של המאה שעברה) חיו בארץ כ-1.2 מיליון תושבים (שליש יהודים ושני שלישי ערבים). ועדות חקירה בריטיות שהגיעו לארץ לעתים תדירות כדי לבדוק את הטענות של שני הצדדים, קבעו לא פעם כי “כי אין מקום בא”י אפילו לא לחתול נוסף...”

והנה חיים עתה בשטחה של כל ארץ-ישראל (כולל רצועת עזה והגדה המערבית) כ-10 מיליון נפש – יהודים ופלסטינים, ואני יכול להבטיח לכם כי היא מסוגלת לקלוט בנקל (כולל יישוב הנגב השומם המהווה כ-40% משטחה) מספר כפול, אם רק נעבוד יחד, שכם אל שכם – יהודים ופלסטינים למען עתיד טוב יותר לילדינו.

עובדה היא כי מדינות ערב כמו מצרים וירדן חתמו הסכמי שלום עם ישראל והכירו בה, למרות מצב הכיבוש של השטחים הפלסטינים, ואילו “יוזמת סעודיה” – שאומצה על ידי הליגה הערבית – מוכנה לפעול להכרה כוללת של כל העולם הערבי במדינת ישראל בתנאי שתחזור לגבולות 1967 ותאפשר החזרת הפליטים למקומות מגוריהם בתוך גבולות ישראל. משום כך מוזרה בעיני התייצבותכם דווקא לצד הקיצוני של המחנה הערבי, הטוען לאי-הלגיטימיות של הנוכחות היהודית בארץ ישראל.

לסעיף 4

לצערי אתם מצטטים רק חלק מההחלטה של הליגה הערבית משנת 2002: אתם מזכירים את הנסיגה לגבולות 1967 (שעל כך יש הסכמה של הרוב במדינת ישראל), ואין אתם מזכירים את הדרישה להחזרת הפליטים לתחומיה של מדינת

ישראל. כבר הבהרתי לעיל כי נושא הפליטים הוא קאזוס בלי עבור ישראל, וכי כל המפלגות היהודיות בישראל מאוחדות בהתנגדותן להחזרת הפליטים (אך מוכנות למתן פיצויים נדיבים), כך שאין מה לדבר בנושא זה. אולם חשוב להבהיר אי הבנות יסודיות, הכלולות בתשובתכם בסעיף זה, לשלושה גורמים מרכזיים במזרח התיכון: החמאס, האיום האירני וארגון אל-קעידה.

החמאס

כיום בתחילת חודש יולי 2007, כאשר כל רצועת עזה נכבשה בידי החמאס, ונציגיו הרשמיים של הנשיא עבאס, נרצחו בדם קר, נפצעו או ברחו על נפשם (עם משפחותיהם) לישראל – קל לי יותר להתייחס לנושא.

- אני מתפלא על ביטויים כל כך בטוחים מצדכם כמו, ואני מצטט: "אנו משוכנעים כי בתנאים אלה רוב ברור יצביע בעד ההכרה במדינת ישראל, וזאת בלי כל קשר לעמדה שינקוט החמאס במקרה זה". מניין לכם הביטחון הזה? האומנם אתם מצויים בעיקרי תורתו האידיאולוגית ובמטרות שהציב לעצמו החמאס?
- אני מרשה לעצמי להביא לידיעתכם את הפרטים הרלוונטיים: תנועת החמאס היא תנועה מוסלמית קיצונית, המהווה הסתעפות אידיאולוגית של תנועת "האחים המוסלמים" שהוקמה במצרים בשנת 1928. האחים המוסלמים דוגלים בחיסול כל המשטרים הערביים החילוניים ובהקמת ח'ליפות מוסלמית חדשה שתכלול את כל מדינות ערב ותנהיג בה את החוק המוסלמי – השריעה.
- חברי התנועה ניסו ומנסים לעורר הפיכות דתיות במדינות הערביות החילוניות. משום כך רוב מנהיגיהן במצרים מצויים בבתי הסוהר, וניסיון ההפיכה שלהם בסוריה בשנת 1982 הסתיים במרחץ דמים (כ-15 אלף הרוגים) שערך בהם אביו של הנשיא הסורי הנוכחי.
- כל זאת כאמור לגבי המדינות הערביות, על אחת כמה וכמה לגבי אדמות ערביות (לטענתם) המוחזקות על ידי "כופרים" כמו היהודים (שהנביא מוחמד משווה אותם בקוראן לקופים). מכאן שאין כל סיכוי שהחמאס יכיר אי פעם במדינת ישראל ובזכותם של היהודים להחזיק באורח ריבוני שטחים "המפרים את הרצף הקדוש של אדמות האומה הערבית". תזכורת קטנה לכך ניתנה ב-24 ביוני השנה, כאשר ראש הממשלה המודח של החמאס – איסמעיל הנייה, קרא לנציגי מצרים, ירדן והפלסטינים לא להשתתף בוועידת שארם-אל-

שייך ולא להגיע עמה לשום הסכם, כיוון שבפני הערבים ניצבת אפשרות אחת בלבד: "להמשיך וללחום בישראל עד חיסולה".

- ראש הממשלה המנוח של ישראל, מר יצחק רבין, ניהל במשך חודשים ארוכים שיחות עם השייך יאסין, האידיאולוג של החמאס, במטרה להגיע לנקודת הסכמה פוליטית עם תנועה זו. תשובתו החוזרת של יאסין הייתה תמיד: "אין כל סיכוי שתנועתנו תכיר אי פעם בזכותם של יהודים לקיים מדינה ריבונית משלהם על האדמה הערבית הקדושה".
- נקודת המוצא שלכם בבואכם לדון בסכסוך הישראלי – פלסטיני, היא אירופית במהותה, ומשום כך נשענת כולה על הגיון. אולם בחלק זה של העולם, בו מצויה מדינת ישראל, לא ההיגיון הוא הקובע אלא הרגש, האינסטינקט והאמונה הדתית הקנאית – ובכל אלה אין מקום לצערי לפשרה כלשהי מצד החלק הדתי קיצוני (אליו שייך גם החמאס) של העולם הערבי.
- כך שלא משאלי דעת קהל יקבעו את עמדתם ואת נכונותם של הערבים להתייחס לעובדת קיומה של מדינת ישראל. ובוודאי לא משאלים הנערכים כאשר ברחובות משתוללות כנופיות מזוינות של החמאס. ואילו בישראל אין שום צורך לערוך משאל, שכן עמדתה המפורשת של ממשלת ישראל ושל רוב רובו של הציבור הישראלי – קובעת כי תמורת שלום של אמת והפסקת הטרור – תסכים ישראל לסגת מכל השטחים שכבשה לגבולות 1967 ולעזור בהקמתה ובקיומה של מדינה פלסטינית לצידה.
- זאת ועוד: הסתמכותכם על הצהרות תעמולתיות ומגמתיות של דוברי החמאס כמו איסמעיל הניה, על נכונותם לקיים "הודנה" למשך עשר שנים, מעידה שאינכם מודעים לאורח מחשבתו של המוסלמי הקיצוני, זה הדוגל ב"דין אל איסלם בחרב" – היינו שאת השלטון והחוק המוסלמי יש להנהיג בכל מדינה בעולם באמצעות החרב. (בין לאדן, באחת מאיגרותיו לעם האמריקאי, הבטיח להם להפסיק את הטרור נגדם אם יקבלו עליהם את דת האיסלם...). במכתבי אליכם ציטטתי את דבריו של ערפאת בנאומו במסגד ביוהנסבורג. הצעת "ההודנה" של החמאס מקורה באותה גישה: הפסקת האש מצד האויב שתאפשר לצד הערבי להתחזק, ולחדש את ההסתערות על אויבו כשיבשילו התנאים, כפי שעשה מוחמד לשבט קורישי במכה, עמם חתם על "הודנה" לעשר שנים, והפר אותה כעבור שלוש שנים.

האיום האירני

אפשר היה בהחלט לכבד את רצונה של אירן להגיע ליכולת גרעינית. חתירה זו לא החלה עם המולאים השולטים באירן כיום. היה זה גם חלומו של השאח הפרסי האחרון, ריזה חאן להפוך את אירן למעצמה אזורית, והוא שהחל את מסעה של אירן לקראת השגתה של יכולת גרעינית. ישראל מעולם לא הרימה את קולה נגד פיתוח גרעיני של מדינות שלא איימו עליה, כמו פקיסטאן. הוא הדין בניסיון ההתחמשות הגרעינית של שליט לוב מועמר קדאפי. אולם כאשר פיתוח כזה הופנה נגדנו, כמו למשל הצהרותיו של שליטה המודח של עיראק, סדאם חוסיין – לא היססנו לחסלו. עתה הועמדנו פעם נוספת בפני איום קיומי, והפעם על ידי נשיא אירן. זה האחרון מצהיר וחוזר ומצהיר שבדעתו להשמיד אוכלוסייה בת למעלה מחמישה מיליון נפש, רק כיוון שהם יהודים. האם לא מצלצלים באוזניכם דבריו של היטלר באותו הקשר: Die Juden senen unser Unglück? . איך זה שאתם לא מגנים כלל את ההצהרות הללו? איך זה שאין אתם פונים לאו"מ במניפסט משלכם, בדרישה להוציא מהארגון מדינה המצהירה בגלוי על כוונתה להרוס ולהשמיד מדינה החברה באותו ארגון? אתם פותרים סוגיה נוראה זו בצורה מאוד אלגנטית: פשוט מחליטים לא להתייחס כלל לנושא....

אולם לגבינו ידידי, מדובר בסכנת קיום פיזי, בסכנת חיים. ואי התייחסות לנושא פירושה המתנה פסיבית לבואו של המוות, כפי שחיכו מיליוני היהודי שרוכזו במחנות המוות על ידי שליחיו של היטלר. לכן אין אנו יכולים להמתין "עד אשר יבשילו הסנקציות הכלכליות" כפי שקרה בלוב. קדאפי מעולם לא איים על ישראל בהשמדה אטומית.

זאת ועוד: התחמשותה של אירן ביכולת גרעינית לא הייתה אפשרית לולא המשלוחים החשאיים של ידע וחומרים אסטרטגיים על ידי חברות אירופיות רבות (כולל חברות גרמניות) ולולא העזתה הגלויה של רוסיה (ללא כל מחאה או פעולה נגדית של שוחרי שלום באירופה) לבנות לאירנים כורים אטומיים ולספק להם ידע ואורניום מועשר. לכן אסור לכם "לא להיכנס לנושא זה" כדבריכם, שכן עבורנו זאת שאלה של To be or not to be. ואנו לא נחכה פעם נוספת ובאורח פסיבי לבואו של השוחט האירני.

המגעים עם סוריה

כל המגעים שנוהלו עם הסורים, עד למשא והמתן שניהל עמם ראש הממשלה אהוד ברק, נכשלו בגלל "מסמר קטן": מדינות ערב דורשות שישראל תיסוג לגבולות 1967. כך עשינו כשחתמנו על הסכמי השלום עם מצרים וירדן וכך גם

הסכמנו לסימון הגבול עם לבנון על ידי האו"מ. אולם סוריה דרשה ודורשת להשאיר בידה את השטחים שכבשה במלחמת 1948 ושהחזיקה בהם (עד 1967) כשטחים מפורזים בשליטתה. כמו כן היא דורשת לשלוט על חלקה הצפון-מזרחי של הכינרת, שטח שמעולם לא היה בשליטתה. הענות לדרישותיה אלה של סוריה פירושה הכרה בעיקרון ששטחים שנכבשו במלחמה יכולים להישאר בידי הכובש, עקרון שנדחה על ידי הצד הערבי בכל פעם שישראל ניסתה להשאיר בידה שטחים ערבים כמו הויכוח על אזור טאבה ליד אילת. הנה דוגמה אופיינית לצביעות הערבית, המתעטפת בעקרונות של צדק כמו נסיגה ישראלית מכל השטחים הכבושים, אך מגינה בה בעת על רצונה להחזיק בשטחים שנכבשו על ידה.

למרות כל זאת ובהתאם למידע שבידי, מתקיימות שיחות חשאיות עם הצד הסורי. אני מקווה כי שיחות אלה יביאו לתוצאות, כולל הכרה ישראלית בריבונותה של סוריה על רמת הגולן. שלום עם ישראל יוציא סוף סוף את סוריה מהבידוד המדיני בו היא נתונה עתה, ויאפשר לה להתחיל במסע מבטיח לקראת עתיד כלכלי ומדיני משופר, לחזור למשפחת העמים ולהביא רווחה לתושביה.

אל קעידה

ארגון זה פעל ופועל שנים במזרח התיכון. הוא אחראי לפיצוצים בטורקיה, בירדן (פיצוץ בתי מלון בעמאן) ובלבנון (שם לוחמים נציגיו במחנות הפליטים נגד הצבא הלבנוני). הוא אחראי לפעולות הטרור שנערכו בסיני, כולל פיצוץ המלון בטאבה ובתימן – שם נפגעה אוניית מלחמה אמריקאית. אל קעידה חדר כבר לרצועת עזה, ועמד בראש הפעילות הטרוריסטית נגד הפתח ונגד מוסדות השלטון הרשמיים של הרשות הפלסטינית. לדעתו החמאס איננו קיצוני מספיק במאבקו נגד החלק החילוני של התנועה הפלסטינית, ולכן חידדו נציגיו את היחסים על ידי ירי והרג של נציגיו של הנשיא עבאס ברצועת עזה. אסור כמובן לשכוח את הנעשה בעיראק, בה מקפיד אל-קעידה להמשיך את המאבק נגד הכוחות האמריקאים ונגד ממשלתה הנבחרת של עיראק. הא מפר את השקט כל אימת שהממשלה העיראקית מצליחה להגיע להבנה כל שהיא עם שלושת הגורמים המרכיבים מדינה אומללה זו: השיעים, הסונים והכורדים. אינני רוצה להרחיק לכת לדרום תימן, לסומליה ולכל מה שקרה במזרח אפריקה (פיצוץ השגרירות האמריקאית והניסיון להפיל מטוס ישראלי על ידי טילים). אך הפעילות שם, כמו גם התגברות פעילותו של הטאליבן (הנתמך על ידי אל-קעידה) באפגניסטאן – אינם מבשרים טובות לאזור כולו.

אכן אל-קעידה שקוע עמוק בפעילות במזרח התיכון ואתם חייבים להקדיש תשומת לב ועיון בפעולותיו, לפני שאתם מגיעים למסקנה על אי מעורבותו באזור.

סיכום

בוודאי שמתם לב, כי בכל מסכת ההסברים הארוכה שלי ניסיתי רק להעמיד את העבודות על אמיתותן. אינני יודע אם תיקון העובדות אמנם ישפיע על עמדתכם בדבר הצורך לבטל את היחסים המיוחדים השוררים בין גרמניה לישראל. אני יכול רק להזהיר מפני פעולה כזאת, שכן היא תהווה קודם כל בומרנג נגד גרמניה, המנסה זה שנים להגיע למעמד השווה לחמש המדינות הקבועות במועצת הביטחון. החשד מפני התעצמותה של גרמניה והפיכתה, במקרה של אסון פנימי, מחדש למדינה טוטליטארית – איננו חשש של ישראל בלבד. שותפות לו מדינות כמו פולין, ארה"ב, קנדה, רוסיה, וצ'כיה.

כל עוד מעוגנת מדיניות החוץ של גרמניה ביחסים המיוחדים עם ישראל, היא מחזיקה ביד פוליסת ביטוח נגד אפשרות של התדרדרות כזאת. אני מציע לכם לחזק את העמדה המיוחדת הזאת, ללא קשר עם הנעשה כיום במזרח התיכון.

בכבוד רב

דב בן-מאיר